

1011 • LISTI

LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO

ŠTEV. 22.

Tek. račun pri Ljubljanski kred. banki, podr. Maribor št. 11.258. Naročnina: četrletno din 9.—, polletno 16.—, celoletno 30.—.

Miroljubni kralji

Danes smo razposlali položnice; če bi jo kdo prejel, ki je že poravnal naročnino, naj nam oprostí in si prihrani položnico za pozneje.

Uprava.

Prihodnja številka »TOTEGA LISTA« izide na Svečnico, dne 2. februarja t. l.

Javljajo nam:

Dva kopača soli v Bochniji se razgovarjata:

»Kaj praviš o našem Becku? Ali vedno vé, kaj hoče?»

»Kaj bi tisto! Naših panov se pač véasih polašča p a n i č e n strah!«

Iz Winnipega v Kanadi javljajo: Nesreča. Lovca je mislil, da je smrtno zadel medveda, toda medved ni bil istega mnenja in ...

Iz Tokia na Japonskem javljajo: Naše operacije v srednji Kitajski so zaključene ...

Trgovca Boldockega v Košicah je pred kratkim ugrizel popadljiv Maroczyjev pes. Stvar pride pred sodišče. Sodnik pravi: »Zdaj moramo najprej ugotoviti, kdo je napadalec, vi ali pes.«

Angleži so imeli véasih na svojih lokalih v Singapuru napise: »Psom in Kitajcem vstop zabranjen«. V zadnjem času pa postajajo Kitajci vedno bolj samozavestni, da celo nesramni, zato je predlagal neki profesor, da naj Angleži ne bojkotirajo samo vse kitajsko blago, temveč sploh vse predmete, ki so jih dokazano prej imeli Kitajci in so jih od njih prevzeli Evropejci, tako svilo, porcelan, papir, smodnik in kompas. Trdi, da predlog nikakor ni neizvedljiv. Svilo bodo odslej pač nosile samo dame, ki so tako bogate, da se lahko izognejo tudi temu zakonu, porcelan se naj nadomesti z barvanim steklom, papir ni potreben, ker se da tudi skozi radio lagati, prav tako že evropska politika precej časa izhaja popolnoma brez vsakega kompasa, kar se smodnika tiče, itak več nihče z njim ne strelja, temveč s strelivnim bombažem in v ostalem, v kolonijah itak nihče več ne verjame, da so belci iznašli smodnik.

OTROČARIJA

Mali Janezek vpraša: »Mama, povej, ali so ljudje, ki hočejo, da bi bilo boljše zato boljše viki!«

SRAMEŽLJIVOST

Neka stara učiteljica je prečitala v spisu nekega svojega učenca besedo »nag«. Vsa preplašena je prečitala to besedo in napisala nad njo »bos do vratu«.

D. Goflja:

Pesem o prepričanju

Prepričanje je taka reč,
ki je popolnoma odveč,
večini samo škodo trosi,
izbrancem le obresti nosi ...

Prepričanje je muhasto,
premešča te, da je grdo:
z vasi naravnost do Prosvete,
s Prosvete v Rovte kar med kmete.

Prepričanje je vladna reč,
in v tem pomenu ni odveč:
če fant si vladajoče družbe
brez prošnje boš deležen službe ...

Prepričanje naj vam zato
prihodnje čase tako bo,
da vam bo vedno dobro biti,
in vedno polne bodo r—oke ...

Razvaline

»Le poglej, s kakšnim razumevanjem nas opazuje!«

»Najbrže je tudi on kak znamenit — steber.«

D. Goflja:

Ni vsak

Vsak pravdač še ni odvetnik,
vsak mazač še ni zdravnik,
vsak, ki rjove, ni še pevec,
vsak hinavec ni svetnik.

Kdor igra, še ni igralec,
vsak škripač ni komponist,
vsak gofljač še ni družabnik,
puntar vsak ni komunist.

Ni vsak demagog politik,
zabavljajč ni kritik še,
ni vsak član človeške družbe
človek s tem še davno ne.

Kandidat, ki izvolila
ga neumnost je ljudi,
dasi je izvoljen, vendar
— zvoljenec še davno ni ...

POZOR, CENJENE DAME!

Vsem mariborskim damam se nudi izredna prilika, ki bo pomenila pravo revolucijo v modi in eleganci. Dekleta iz Hotinje vasi prirede v najkrajšem času tečaj za pravilno vezanje rut, na katerega vabijo p. n. mariborske dame, ki so se vrnile k noši svojih prababic.

»ZLATI VEK ŽELEZNIČARJEM PRIDE«

Pristojna ravnateljstva in direkcije so sklenile začeti z velikopotezno akcijo za izboljšanje položaja naših železničarjev. Prvo tako izboljšanje je — preimenovanje kolodvorov.

KAKORŠEN GOSPOD, TAKŠEN SLUGA

Miha Gliha je bil zvaničnik, katere kategorije pa ne vem več.

Kaj? Vi ne veste kaj je to »zvaničnik«!

To je neke vrste netopir — pol ptič, pol miš — med delavcem in uradnikom.

Ta zvaničnik Miha Gliha je bil malo trde glave in njegovi tovariši so si ga radi véasih »privoščili«.

Čeprav je bil Miha Gliha trde glave, pa je bil vendar zelo pobožen in veren. Pred kratkim je prišel ves obupan k spovedi.

»Gospod župnik, bojim se za svoje izveličanje!«

»No, draga duša, kaj pa je?«

»Gospod župnik, na železnici so mi povedali, da bomo morali sedaj vsi železničarji pozdravljati »Salam alejkum«. Ali s tem ne bom grešil?«

Tobogan

»Če vidim tobogan, se vedno spomnim ofenziv generala Franca.«

???

»Ker gre tudi na toboganu človek vedno naprej, naprej in vendar nikamor ne pride.«

Novo leto se je rodilo iz milijona silvestrovanj, iz takih, ki jim pravi-jo »elitna« in takih, ki so zgolj »prosta zabava in ples«. Razlike ni med njimi nobene. Morda v toliko, da po prvih ponesnažijo ljudje pločnike v frakih in smokingih, po drugih pa v čisto prostaških »Tivar«-oblekah... — Novega leta se drži zlasti babje-vernost, ki pravi, da se ravna vse leto po tvojem zadržanju na dan Novega leta. Če si na Novo leto za-span, boš spal vse leto; če te tlači na Novo leto nekaj, kar je nasprotje od zaprtja, ne potrebuješ vse leto »Franc Jožefove grenčice« itd. ... Ker je pa na ta dan zmeraj vsaj zju-traj vse pijano, bi morali potemtakem vsi ljudje biti vse leto pijani, kar pa ne odgovarja resnici, ker tu pa tam človek sreča le kako trezno bitje...

— Pojavile so se po mariborskih ulicah kmečke rute. Ne na glavah jajčaric ali kmetic, temveč nad fri-zurami tega, kar se imenuje »dama«. Temu dejstvu pravimo nemški »Kastengeist«. (Če nekaterniki prevaja-jo »šlager« s prelepo besedo »tol-kač«, bi z isto pravico lahko rekli »Kastengeistu« — »duh omare«...) »Kastengeist« pa je z omenjenimi rutami v taki zvezi, da je meščanka iz druge matere rojena, ko kmetica. Zato je svojčas nosila klobuk, ker je kmetica nosila ruto. Danes pa nosi ruto, ker nosi kmetica — klobuk...

— Tudi cerkve prenavljajo. Stol-nica naj bi ostala kar taka, kot je: v surovem stanju... Je vsaj linija

in stil v tem... Surovi davki — su-rova cerkev...

— Ne veš ne ure, ne dneva«... Namreč, če greš mimo frančiškanske cerkve in pogledaš na uro. Sam Bog ve, kdaj bo o. o. frančiškanom ura bila?...

— Znani karikaturist Kondor raz-stavlja v Mariboru. Prepotoval je 36 držav, kjer je zbral obilo kari-katur. Zdaj je prišel v Slovenijo, kjer ima obilo posla... Je pri nas našel gradiva za vseh 36 prepotova-nih držav skupaj...

— »Vzgojno svetovalnico« bodo ustanovili v Mariboru. Obravnavala bo deco. Kazalo bi tudi ustanoviti »finančno svetovalnico«. Za državne uradnike in druge prevžitkarje...

— Matura je bila te dni. V gleda-lišču namreč. In v največji užitek di-jakov. To je menda prva in edina matura, ki je dijakom v užitek, ker ne more nihče pasti in, ker stane sa-mo 4 dinarje...

— Kradejo in vlamljajo spet na debelo in ne glede na to, če si ka-plan, ali župnik, če si katolik, ali protestant. Sicer je pa to lepa gesta gospodov tatov, da niso zagrizeni, kar se tiče vere. Drže se pač gesla: »Novac mio, koje vere bio!«...

MAKS IN BOLHA

Maksa je pičila bolha. Vlovil jo je, prijel z dvema prstoma, jo nesel na dvorišče in jo izpustil.

Zena ga je začudeno vprašala:

»Zakaj je nisi ubil?«

»Tega ne morem storiti, ker teče v njenih žilah čista arijska kri.«

SLIKARSKA

Slikar: »Ti si prvi model, ki sem ga poljubil.«

Model: »Koliko modelov si že imel?«

Slikar: »Štiri: Steklenico s ča-šo, ribo, presekanu bučo in tebe.«

Ali je kdo, ki ne ljubi ženskih ko-drov na navihani glavici?

Ali je kaj bolj ostudnega, kakor ženski koder v juhi?

Ničesar na svetu ni trajnega, edi-no izjemo delajo trajni kodri, seve-da le glasom reklam naših frizerjev.

... »Si slišal o deklici, katere ma-ti je šla v bridge-kurs, brat v smu-čarski kurs, sestra v francoski kurs, oče pa v kon-kurs?«

Ruška elektrarna

Ruška elektrarna daleč znana je, take na tem svetu več ne najdete. Ena le malenkost malce jo kazni: da ob nje svetlobi kvariš si oči.

Ruška elektrarna, to je glavna stvar, nudi blagostanje, posel in denar. Dandanes na svetu — ko gre vse naprej, v Rušah je — kot nekdaj — v rabi petrolej.

V Rusiji je na programu splošno »čiščenje«

Koketiranje

»Čimbolj prihajam v leta, tembolj se dekleta zanimajo zame. Le poglej, ves internat me gleda.«

»Seveda gleda, ampak ne tebe! Tvoja ruta se vsem dopade.«

Čitali smo, da je pozabil mariborski kaplan večjo vsoto denarja, ne da bi prav vedel kje. Ubogi kaplan! Pa ne radi denarja, marveč radi izgrešenega poklica. Postati bi bil moral profesor ali bančni ravnatelj.

TRNULČICA

Mati pripoveduje svoji šestletni hčerki pravljico o Trnulčici. Nazadnje pravi: »Ko je zbudil tako mladi princ začarano Trnulčico iz stoletnega spanja, sta živela srečno še dolgo let skupaj in imela mnogo otrok.«
»Kaj res, mamica?«, se začudi deklica. »Jaz pa sem vedno mislila, da sta se poročila.«

Srečno novo leto?

TATOVI V CERKVI

Tatovi so vdrli ponoči v cerkev in pričeli snemati zlatino in srebrnino. Preostal jim je le še zlat kipec na vrhu oltarja. Ker ga niso mogli doseči s tal, je stopil eden od njih na oltar in ga snel.

Tovariši so mu zaklicali:

»Kaj delaš, nebrečež! Zakaj si nisi sel z ulice čevljev, preden si stopil na oltar?«

»Molčite, tepci! Bog ne gleda na umazane čevlje, temveč na čisto in pošteno dušo.«

Oboževalka umetnosti

Ines (po domače bi ji rekli Neža) velja sicer za nedostopno, vendar je silno navdušena za umetnost. Še bolj seveda za umetnike. Ko spozna, kako jo boža z očmi mladi, nekam nerodno plahi slikar Franjo, se mu namuzne v kavarni:

»Ali bi me hoteli slikati? Ne veste, kako iz srca obožujem vašo umetnost, gospod Franjo.«

Akademski slikar v blaženem zanosu:

»Ali smem res verjeti, gospodična Ines, v tolikšno blaženstvo? Vaš polt je kakor sama pomlad, vaše linije odsev najvišje popolnosti, vaše oči so kakor razodetje in vse vaše telo, gospodična, je nenadkriljiva umetnina —«

Sredi vneme dahne Ines:

»Ali slikate tudi akte, gospod Franjo?«

Akademski slikar šine kvišku in plane k telefonu. Ko se čez nekaj časa še ves razburjen vrne, je gospodični malo nerodno.

»Ali sem vas z neprimernim vprašanjem morda razžalila, gospod Franjo?«

»Nikakor ne! Samo prijatelju sem telefoniral, naj gre brž zakurit v moj atelje.«

»Krasno,« zagostoli Ines, »zdaj vidim, da ste res umetnik. Ali bo trajalo dolgo?«

Slikar nedolžno:

»Kuriva imam za tri dni, če pa vas bo volja, ga pri premogarju lahko dobim še za cel teden — na kredit.«

POLJUB

»Gospodična Mici, ali je res, da ima poljub brez brk okus po krompirju brez soli?«

»Gospod, nisem še nikoli...«

»O, tega vam pa ne verjamem.«

»... jedla krompirja brez soli.«

Iz Celja

BARIKADE V CELJU

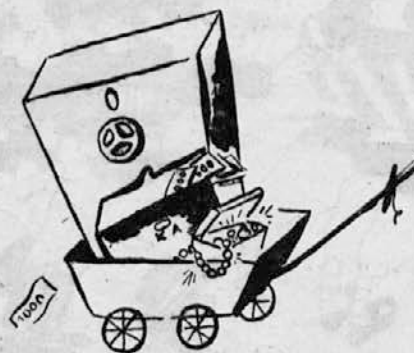
V Celju imamo po ulicah barikade, — v spalnicah pa revolucije. Barikade so snežene, — revolucije pa zakonske.

PREHOD V NOVO LETO

Celjani smo se v novo leto zelo različno drsali. Eni z mačkom, drugi brez mačka. katerim bo novo leto srečnejše, pa ne moremo še videti, ker imamo vedno gosto meglo.

LAŠKO PIVO

Laško pivo, ponos naših birtov, neizpolnjene dnevne želje zakonskih copatarjev in deveta dežela državnih uradnikov! Dočakali smo te! Cekinasta je tvoja barva in pene kipeče, kakor grudi mlade devojke. Ali se je že rodil pesnik, ki te bo opeval? Še prej se naj rodi nekdo, ki bi te napravil malo bližjega državnim uradnikom...

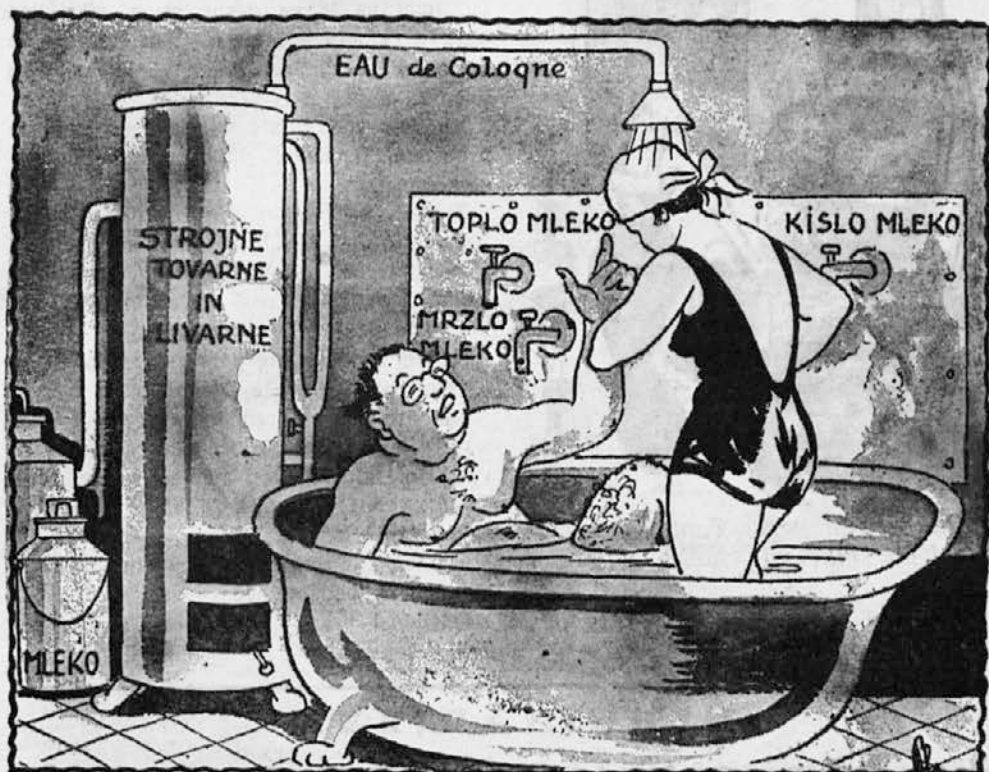

Prvi dnevi novega leta v Mariboru

Komedija v tragediji

(Spokorno premišljanje ob dražbeni pro daji Strojnih tovarnen in livaren d. d. v Ljubljani.)

Na boben pri nas je že marsikaj šlo,
kar nekdanj je čvrsto in močno bilo.

Pretepa usode sovražne nas bič,
povsod s paragrafom kraljuje birič.

Ljubijančan pa vendar ne briga se nič,
v dolgeh in težavah živi kakor ptič.

Če stroj ne uboga, naj vzame ga vrag,
palmimo ga složno na cesto čez prag.

Najprej je ljubezen. No, potlej je post,
najprej je veselje, za njim pa bridkost.

Kdor ljubi, pogubi naproti hiti,
tako nas povestnica naša uči.

So v strojnih ljubili gospodje gospe,
ki v mleku so kópale ude brhke.

Kaj njim je bilanca, račun in profit,
da le za ljubezen je dosti korit.

A kakor za soncem vihar se vzbudi,
tako iz ljubezni gorje se rodi.

So z mlekom ljubezni šle strojne na kant,
lepote je konec, razbil se je škant.*)

*) škant = gosli.

sti, blagajna pa take pozornosti, da je nekoč obtičala prazna. Tedaj je Štefanova žena v ogorčenju zahtevala ločitev, trgovina se je izpraznila in Štefan Goba se je na vsem lepem zavedel na cesti kot siromak.

V takem stanju mu je ostal zvest samo še bratec kozarček. Res se je moral tudi iz njega razkošni šampanjec umakniti ponižnejšemu dalmatincu, toda teklo je vendar — in to je bilo Štefanu poglavitno. Nekoč kavalir najelegantnejših ljubljanskih lokalov — je bil zdaj Štefan gost mestnega zavetišča za brezposelne, toda ostal je zvest vsaj — vinu.

KREDITNA BANKA

Pa se je naslonil na sam sveti večer, na ta prelepi družinski praznik, na mrzlo steno sive palače, ki v Ljubljani druguje nebotačniku. In kakor se je naslonil, mu je zdrknila glava prav na roló izložbenega okna, ko pride mimo vestni čuvar reda in miru, češ:

»No, prijatelj, kaj pa vi? Tukaj vendar ni polnočnice!«

Štefan, ves vrtoglav in pošteno okajen: »Brez zamere, prosim. Poslušam samo, kako v banki teko obresti.«

Stražnik mu je posvetil v obraz in se je zasmejal. Poznal je življenjsko zgodbo Štefana Gobe.

Tudi Goba se je zasmejal. Poznal je svojo pot in je počasi odmotovilil v noč.

BRITJE IN STRIŽENJE

V brivnico pride gospod v pijanem stanju.

»O-o-obrijte me!«

Brivec ga lepo namili, gospod pa je medtem že sklonil glavo in zaspal. Brivec ga obrije po eni strani, potem ga pa oprezno zbudi:

»Oprostite, če spite, vas ne morem obriti.«

»Potem me pa o-o-ostrižite!« pravi gospod in znova zaspi.

NESREČA

Predsednik okrožnega sodišča je pregledoval jetnišnico. V celici št. 3 je našel boljše oblečenega gospoda in ga vprašal: »Zakaj pa ste v zaporu?« — »Zamudil sem vlak.« — »To je povsem nemogoče, da bi vas radi tega zaprli.« — »Da, če bi ne zamudil vlaka, bi prišel pravočasno čez mejo.«

Tekoče obresti

Štefan Goba je bil še pred pičlimi desetimi leti ljubljanski milijonar. V vzorno urejeni trgovini je roj njegovih uslužbencev stregel občinstvu in — tako mimogrede — tudi sam sebi, da je bilo na vse strani prav. Štefan Goba je opazil nekatero nerednost in nerodnost, vendar je vselej blagohotno zatisnil oči. Bil je namreč srečen. Zagledal se je v gospodično Nado, ki sicer ni premoгла tisočakov, pač pa iskre oči in gibko telo. In gospodična Nada je Štefanu vračala ljubezen in je postala celo njegova žena. V taki sreči pač šef rad odpusti uslužbencu vsako napako.

Nekaj mesecev po poroki pa se je zgodilo, da je Štefan Goba zalotil svojo Nado s prokuristom. Takrat je padel iz nebes na trda zemlja tla, vendar je ostal možak. Ni ti žal besede ni rekel ne ženi in ne prokuristu, pač pa je odtlej pil, da je bilo veselje. In gospodična Mici in Mira in Mara so bile deležne njegove posebne naklonjenosti.

Eros inferi (Peklenska ljubezen)

je naslov novi zbirki pesmi našega sotrudnika Ivana Albrehta. Knjiga je vsebinsko zanimiva in elegantno opremljena. Dobite jo po vseh knjigarnah in stane broširan izvod din 10.—, vezan pa din 20.—. Ljubiteljem izvirne slovenske knjige delo toplo priporočamo.

Persiflaže in parodije

(Iz Krpéljevega predpustnega albuma.)

1.

»Kdor ponižuje se sam, podlaga je
tujčevi peti,«
bolj se poniža bedak, ki začne žen-
ski verjeti.

(Po Koseskem.)

2.

»Eno devo le bom ljubil,
eni vedno zvest ostal,«
kdor ko jaz je pamet zgubil,
bo kot jaz — na glavi stal.

(Po Gregorčiču.)

3.

»Največ sveta otrokom sliši Slave,«
zato pa Lahji, Madžari in Nemci
jim krepko vol'jo vero in postave.

(Po Prešernu.)

4.

»Ak videl boš obraz
v okviru zlatih las,«
zaradi njega nosim
dolgov cel tovor jaz.

(Po Aškercu.)

5.

»Biti slovenske krvi bodi Slovencem
ponos;«
pridno naj hrbet krivi, hodi pozimi
naj bos!

(Po Koseskem.)

6.

Na goro, na goro,
na strme vrhe
na smučkah namazanih
pari hite.

Z gorá pa v dolino
polomljenih roj
v bolnišnice leze
uživat pokoj.

Dekletom podjetnim
trpljenja ni mar,
samo, da le smuknejo
kdaj pred oltar.

(Po Vilhariu.)

USTANOVITELJA RIMA

Profesor vpraša:

»Kdo je ustanovil Rim? O tem smo zad-
njič govorili. Dva sta bila.«

Vsi molčijo.

»Ali se res nihče ne spominja njunih
imen? Pomislite malo. Prva črka je R, po-
tem pa o ali e. Ali veš, Pavel?«

»Reumir in Celzij.«

»Kaj še! Ti povej, Mirko!«

»Robinson Crusoe in Petek.«

»Sedi tepec!« jezno zakriči profesor. »Po-
vej ti, Izak! Prva črka je R, potem o, po-
tem...«

»Romeo in Julija!«

UGIBANJA JESENIŠKIH MAMIC.

»Radovedna sem, čemu nekateri
zagrebški smučarji vlačijo smučiči s
seboj.«

»No, pač zato, da lahko smukne-
jo' — staršem izpred oči...«

Notranjska

Oče Matevž v obmejni vasi na Notranj-
skem je dolgo hrepenel po županskem stol-
cu. Imel pa je na desno stran zakrivljen
nos. In nemara je bilo na očetu Matevžu še
marsikaj krivega, ker so se ga občani tako
dolgo branili.

No, končno so bile odstranjene ovire in
premagani pomisleki, oče Matevž pa je po-
stal župan.

Zjutraj po slovesnem dnevu jo mahne
oče Matevž, ki je bil tudi sicer veljak, oštir
in lesni trgovec, kot novopečeni župan po-
gledat v gozd. Ob poti je več brezden, ka-
kor je to pač značilno za kraška tla.

Na pol pota ga sreča bajtar Jernač.

»Kam pa, kam, oče župan?«

»Za nosom,« se jezno odreže veljak Ma-
tevž. Bajtar Jernač je namreč dolgo in
vztrajno agitiral proti njemu. In še zdaj,
da bi ga zlodej, skoči k županu in ga prime
za obe roki hkratu, češ:

»Jejžeš Marija, potem pa pazite, da v
brezdno ne padete, oče župan.«

Odsihmal pravijo, da župan Matevž ni-
koli več ne gre — za nosom.

DIMNIKARJEVA

Prav srečno, zdravo leto
vsem dimnikar želi,
veselja polne brente
in čisto nič skrbi.

Če ogenj kje ugaša,
ker saje ga more,
če peša kje ljubezen,
ker pufi jo teže;

če deklica v samoti
brezupno hrepeni,
če vdovica za možem
v solzicali se topi;

kjerkoli kaj narobe
pod streho se godi,
tam dimnikar vas naglo
odreši vseh skrbi.

Vedo to Minke, Micke
in Majde, Mojce vse,
zato pa zadovoljne
mirno in sládko spe.

Kar za vladarstvo svetno
je moder, zvest vladar,
to za srce in hišo
je dober — dimnikar.

D. Goflja:

SMUČARSKA ELEGIJA

Zdaj tak je čas, da mlad možak
si smuča natovori,
in da se smuča vsepovsod:
po hribu, bregu, gori...

Če kje osamljen je teren,
kjer pusto in temno je,
pa smučati se dobro je
z dekletom kakšnim v dvoje...

Tedaj navadi marsikdo
tak ženske se bližine,
da smučati ne more več
brez kakšne se deklinje...

In če deklina brihtna je,
ne morebiti nora,
tak smuča se, da smučar jo
za ženo vzeti mora.

Tako povzročil smučarski
temotni ta teren je,
da skup se bosta smučala,
skoz celo zdaj življenje...

In marsikdo pozneje bo
tega ocvrl po buči,
ki dal mu hudo ženo je,
ker je iznašel — smuča...

NEPOTREBNO RAZBURJANJE

Tine: »Lado je rekel javno, da sem naj-
večji lopov dvajsetega stoletja. Ali ni to
nesramno?«

Miha: »Prijatelj, zakaj se razburjaš?
Od našega stoletja je preteklo komaj 38 let;
bog ve, kaj se še vse lahko zgodi v pri-
hodnjih 62 letih.«

Japonsko „prostovoljno“ notranje posojilo

RAZSTAVE

Dugo sen Van nič ne pisa, gospot ured-
nik. Ne zamerte! Meli smo koline. Kak te
kcoj gre, pa kejko to dela da, bom Van
drugokrat razloža.

Zaj bon poveda nekaj ot rastav. Negda
sen misla, ke so rastave samo na živah reč-
mo iz snopov iz žita, el pa karuzinja.

Pa sen zagledno ednak v enih boljših caji-
tingah fotografijo, ge so nekše same lepe
frajlice svoje gole noge tak dol kazale, ke
enemi tudi v zimi lahko vroče grata če bi
to duže lüka. Otspoder pa je stalo: Rastava
lepih nog v Ameriki! To bi se splačalo tak
živo poglednoti, pa sen gvišen, ke bi vsak-
ši Prlek rad vzejo takši greh na svojo dū-
šo, čeglih smo na katoliški podlagi gor zra-
sli, kejko pa smo ne, pa so nan to vcepili.
Bole vražjo bi blo, kaj bi naše te stare re-
kle, če bi dedi hodili kolen prešacovat.

Pri nas pa itak kaj takšega nede! Naše
Micke so ne tak, ke bi fsakemi svoje gole
bedre kazale.

Pa postavimo v rastavo pač to, kaj ma-
mo — našo vino.

Takša rastava se začne tak kak tiha me-
ša z ofron. Pr vratih dobiš za par dinarof
kupico, na sükjo pa rdeči pantl. S kupicoj
greš lepo kak pri ofri za svojim predjin
možon, te pa glediš, ke se oblizavle, al pa
zarežavle. Tiste boljše potelke si pač te
zapuniš, da gda je že ednok večer, te se
dobi za piti več kak po eno kafezlico. To
se te tudi nenok pozna. Po pet dedov se
prime okoli šinjaka, kak snopi v rastavi, pa
že zapopevlejo »Iz bratskog zagrliaja«. Glih
toto pa si zapopevlejo za to, da so vino-
gradniki vsi bratje.

Hrvati, Banačani pa Dalmatinci največ
svojega vina odajo nan Slovencon, mi pa
smo našega tudi že začeli po flojsih pošilati
v Banat.

Plehači so začelj igrati ceperl-polko na
kero še je Radecki pleso. Najbrže je to
vzrok, ke je vse začelo skakati pa se sü-
vati. Pesnice so se zablistale v lüfti, ena
pa je doletela klarnetisti tak žalostno v
brado, ke si je na klarneti muntštiki odjo,
zadji ton pa je bijo na mesti »ges« en tü-
roben »cis«.

S ten pa je rastave konec.

V ŠOLI:

Učitelj: Napiši stavek: Naša
krava muka.

Učenec: Toda, naša krava ne
muka.

Učitelj: Vsaka krava muka, tu-
di vaša.

Učenec: Naša ne!

Učitelj: Zakaj ne?

Učenec: Ker smo jo včeraj za-
klali!

ROMANTIČNA ZGODBA

»Gospodična Mici, vedeti morate, da sem
bil v svoji mladosti zelo lep fant. Zgodila
pa se mi je velika nesreča: nekoč so prišli
hudobni cigani, me ukradli in me zame-
njali z drugim.«

Moda na ljubljanskem trgu

Od nekdanj je Ljubljana slovela in slovi, godijo tam vesele in slavne se reči.

Na njenih tleh pred časom vršil se je kongres, od takrat pa do danes še mnogo, mnogo vmes.

Da tako mesto v modi vodilno ima moč, to dokazuje sproti nam dan in vsaka noč.

Na promenadi puder v oblake se praši, parfum, kolonjska voda človeku nos mori.

Vedo ljubljanske dame, kako je to in to, zato si pridno usta in lica barvajo.

Da bi še bolj moderne Ljubljančanke bile, na trg prav zadnjo modo razkazovat hite.

Tam branjevke v klobukih prodajajo fižol, ki v rutah ga kupuje gosposki nežni spol.

Če tale zadnja moda jim vrne pamet spet, Ljubljančanke rešile bodo ta nori svet.

Naše Ksantipe

Odkar je Sokrat šel po gobe, na svetu dosti je Ksantip, nemara več ko na Gorenjskem je pravih čeder, dobrih pip.

Možička na vrvici sprevaža kakor psa, mesto sladkorčka včasih za deci, dva mu da.

Čevljarja za ministra Ksantipa naredi, gospoda za berača — kot pač se ji zazdi.

Ni jetika najhujša bolezen naših dni, Ksantipa, to je črv, ki grize nam moči.

Nemara bi kak padar lahko zdravila dal, če ne bi sam Ksantipi v naročje revež pal.

Zato žive Ksantipe kot že več tisoč let, dokler bo na kolena se metal moški svet.

PETROV BLAGOR

Peter lovi ribe v Dravi. Mimo pride Franc in ga vpraša: »No, koliko rib si že vlovil?« — »Če bi jih vlovil še pet poleg te, ki jo nameravam pravkar ujeti, bi jih imel ravno pol ducata.«

»Mamica, temu pravimo kurnik, ker stanujejo notri kure; tam, kjer piše 'Putnik', so pa same putke doma.«

KNJIGARNA TISKOVNE ZADRUGE

Maribor, Aleksandrova cesta 13 - Telefon 25-45

Vse šolske potrebščine, knjige in revije po solidni ceni
Knjigarna!

Papirnica!